

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

20 mai 2021 *

„Trimitere preliminară – Spațiul de libertate, securitate și justiție – Controale la frontiere, azil și imigrare – Politica privind azilul – Directiva 2013/32/UE – Proceduri comune de acordare și retragere a protecției internaționale – Cerere de protecție internațională – Motive de inadmisibilitate – Articolul 2 litera (q) – Noțiunea de «cerere ulterioară» – Articolul 33 alineatul (2) litera (d) – Respingere de către un stat membru a unei cereri de protecție internațională ca fiind inadmisibilă ca urmare a respingerii unei cereri anterioare prezentate de persoana în cauză într-un stat terț care a încheiat cu Uniunea Europeană un acord privind criteriile și mecanismele de determinare a statului responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate în unul dintre statele părți la acest acord – Decizie finală adoptată de Regatul Norvegiei”

În cauza C-8/20,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ din Schleswig-Holstein, Germania), prin decizia din 30 decembrie 2019, primită de Curte la 9 ianuarie 2020, în procedura

L. R.

împotriva

Bundesrepublik Deutschland,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul M. Vilaras (raportor), președinte de cameră, domnii N. Piçarra, D. Šváby și S. Rodin și doamna K. Jürimäe, judecători,

avocat general: domnul H. Saugmandsgaard Øe,

grefier: doamna M. Krausenböck, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 3 decembrie 2020,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Bundesrepublik Deutschland, de A. Schumacher, în calitate de agent;
- pentru guvernul german, de J. Möller și R. Kanitz, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, inițial de G. Wils, A. Azéma și M. Condou-Durande, ulterior de G. Wils, A. Azéma și L. Grønfeldt, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: germana.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 18 martie 2021,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 33, alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (JO 2013, L 180, p. 60) coroborat cu articolul 2 litera (q) din aceasta.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între. L. R., pe de o parte, și Bundesrepublik Deutschland (Republica Federală Germania), pe de altă parte, în legătură cu legalitatea unei decizii a Bundesamt für Migration und Flüchtlinge – Außenstelle Boostedt (Oficiul Federal pentru Migrație și Refugiați – Biroul Local din Boostedt, Germania) (denumit în continuare „Oficiul”) prin care a fost respinsă ca inadmisibilă cererea de azil a persoanei în cauză.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 2011/95/UE

- 3 Potrivit articolului 1 din Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9), aceasta are ca obiect stabilirea unor standarde referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a deveni beneficiari de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate.
- 4 Articolul 2 din această directivă, intitulat „Definiții”, prevede:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (a) «protecție internațională» înseamnă statutul de refugiat și statutul conferit prin protecție subsidiară, definite la literele (e) și (g);
- (b) «beneficiar de protecție internațională» înseamnă o persoană căreia i s-a acordat statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară, astfel cum sunt definite la literele (e) și (g);
- (c) «Convenția de la Geneva» înseamnă Convenția privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951 [*Recueil des traités des Nations unies*, vol. 189, p. 150, nr. 2545 (1954)], [astfel cum a fost] modificată de Protocolul [privind statutul refugiaților, încheiat la] New York [la] 31 ianuarie 1967;
- (d) «refugiat» înseamnă orice resortisant al unei țări terțe care, ca urmare a unei temeri bine fondate de a fi persecutat din cauza rasei sale, a religiei, a naționalității, a opiniilor politice sau a apartenenței la un anumit grup social, se află în afara țării al cărei cetățean este și care nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește să solicite protecția respectivei țări sau orice apatrid

care, aflându-se din motivele menționate anterior în afara țării în care avea reședința obișnuită, nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește să se întoarcă în respectiva țară și care nu intră în domeniul de aplicare al articolului 12;

- (e) «statut de refugiat» înseamnă recunoașterea, de către un stat membru, a calității de refugiat a oricărui resortisant al unei țări terțe sau a oricărui apatrid;
- (f) «persoană eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară» înseamnă orice resortisant al unei țări terțe sau orice apatrid care nu poate fi considerat refugiat, dar în privința căruia există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine sau, în cazul unui apatrid, în țara în care avea reședința obișnuită, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la articolul 15 și căruia nu i se aplică articolul 17 alineatele (1) și (2) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește protecția respectivei țări;
- (g) «statut conferit prin protecție subsidiară» înseamnă recunoașterea, de către un stat membru, a unui resortisant al unei țări terțe sau a unui apatrid ca persoană eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară;
- (h) «cerere de protecție internațională» înseamnă cererea de protecție prezentată unui stat membru de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid, care poate fi înțeleasă ca urmărind să obțină statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară, care nu solicită în mod explicit un alt tip de protecție în afara domeniului de aplicare al prezentei directive și care poate face obiectul unei cereri separate;

[...]”

Directiva 2013/32

- 5 Articolul 2 literele (b), (e) și (q) din Directiva 2013/32 are următorul cuprins:

„În sensul prezentei directive:

[...]

- (b) «cerere de protecție internațională» sau «cerere» înseamnă cererea depusă de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid în scopul obținerii protecției din partea unui stat membru, care poate fi înțeleasă ca solicitarea statutului de refugiat sau de protecție subsidiară, și prin care nu se solicită în mod explicit alt tip de protecție care se află în afara domeniului de aplicare al Directivei [2011/95] și care poate fi cerut separat;

[...]

- (e) «decizie finală» înseamnă o decizie de acordare sau nu a statutului de refugiat sau de protecție subsidiară resortisantului unei țări terțe sau apatridului în temeiul Directivei [2011/95] și care nu mai este susceptibilă de a fi supusă niciunei căi de atac în cadrul capitolului V din prezenta directivă, indiferent dacă respectiva cale de atac are sau nu ca efect de a permite solicitanților să rămână pe teritoriul statelor membre în cauză până la soluționarea acesteia;

[...]

(q) «cerere ulterioară» înseamnă o cerere suplimentară de protecție internațională depusă după adoptarea unei decizii finale privind cererea anterioară, inclusiv cazurile în care solicitantul și-a retras în mod explicit cererea și cazurile în care autoritatea decizională a respins o cerere în urma retragerii implicite a acesteia în conformitate cu articolul 28 alineatul (1).”

6 Potrivit articolului 33 alineatul (2) din această directivă:

„Statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă numai în cazul în care:

- (a) un alt stat membru a acordat protecție internațională;
- (b) o țară care nu este stat membru este considerată ca prima țară de azil a solicitantului, în temeiul articolului 35;
- (c) o țară care nu este stat membru este considerată ca țară terță sigură pentru solicitant, în temeiul articolului 38;
- (d) cererea este o cerere ulterioară, în cazul în care nu au apărut sau nu au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi referitoare la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei [2011/95];
- (e) o persoană aflată în întreținerea solicitantului depune o cerere, după ce, în conformitate cu articolul 7 alineatul (2), și-a dat consimțământul astfel încât cazul său să fie tratat în cadrul unei cereri făcute în numele său și nu există elemente de fapt referitoare la situația persoanei aflate în întreținere care să justifice o cerere separată.”

Regulamentul Dublin III

7 În temeiul articolului 48 primul paragraf din Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (JO 2013, L 180, p. 31, denumit în continuare „Regulamentul Dublin III”), acesta a abrogat Regulamentul (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe (JO 2003, L 50, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 56), care înlocuise, în conformitate cu articolul 24 din acesta, Convenția de determinare a statului responsabil cu examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre ale Comunității Europene, semnată la Dublin, la 15 iunie 1990 (JO 1997, C 254, p. 1, denumită în continuare „Convenția de la Dublin”).

8 În capitolul II din Regulamentul Dublin III, intitulat „Principii generale și garanții”, articolul 3 din acest regulament, intitulat „Accesul la procedura de examinare a unei cereri de protecție internațională”, prevede la alineatul (1):

„Statele membre examinează orice cerere de protecție internațională prezentată de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid pe teritoriul oricăruia dintre ele, inclusiv la frontieră sau în zonele de tranzit. Cererea este examinată de un singur stat membru și anume acela pe care criteriile stabilite de capitolul III îl desemnează responsabil.”

- 9 În capitolul V din acest regulament, articolul 18 din acesta, intitulat „Obligațiile statului membru responsabil”, prevede la alineatul (1):

„(1) Statul membru responsabil în conformitate cu prezentul regulament este obligat să:

[...]

(c) reprimească, în condițiile prevăzute la articolele 23, 24, 25 și 29, un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care și-a retras cererea aflată în curs de examinare și care a depus o cerere în alt stat membru un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid [a se citi «sau care se află pe teritoriul altui stat membru fără permis de ședere»];

(d) reprimească, în condițiile prevăzute la articolele 23, 24, 25 și 29, un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid a cărui cerere a [fost] respinsă și care a depus o cerere în alt stat membru sau care se află pe teritoriul altui stat membru fără permis de ședere.”

- 10 Articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III, intitulat „Încetarea responsabilităților”, prevede:

„Obligațiile prevăzute la articolul 18 alineatul (1) literele (c) și (d) încetează când statul membru responsabil poate stabili, când i se solicită reprimirea unui solicitant sau a unei alte persoane, astfel cum se prevede la articolul 18 alineatul (1) litera (c) sau (d), că persoana în cauză a părăsit teritoriul statului membru ca urmare a respectării unei decizii de returnare sau a unui ordin de expulzare emise în urma retragerii sau respingerii cererii.

O cerere depusă după o expulzare efectivă este considerată o cerere nouă care dă naștere unei noi proceduri de determinare a statului membru responsabil.”

Acordul dintre Uniune, Islanda și Norvegia

- 11 Acordul între Comunitatea Europeană, Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind criteriile și mecanismele de determinare a statului responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-un stat membru, în Islanda sau în Norvegia – Declarații (JO 2001, L 93, p. 40, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 110, denumit în continuare „Acordul dintre Uniune, Islanda și Norvegia”) a fost aprobat în numele Comunității prin Decizia 2001/258/CE a Consiliului din 15 martie 2001 (JO 2001, L 93, p. 38, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 108).

- 12 Potrivit articolului 1 din acest acord:

„(1) [Republica] Islanda și [Regatul] Norvegi[ei] transpun și pun în aplicare, în relațiile reciproce și în relațiile cu statele membre, sub rezerva alineatului (4), dispozițiile Convenției de la Dublin, enumerate în partea 1 din anexa la prezentul acord, și deciziile comitetului instituit în temeiul articolului 18 din Convenția de la Dublin, enumerate în partea 2 din respectiva anexă.

(2) Sub rezerva alineatului (4), statele membre aplică normele prevăzute la alineatul (1) în cazul [Republicii] Island[a] și [al Regatului] Norvegiei.

[...]

(4) În sensul alineatelor (1) și (2), se consideră că trimiterile la «statele membre» din dispozițiile prevăzute în anexă includ [Republica] Islanda și [Regatul] Norvegi[ei].

[...]”

Dreptul german

AsylG

- 13 Articolul 26a din Asylgesetz (Legea privind dreptul de azil), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „AsylG”), intitulat „State terțe sigure”, prevede:

„(1) Un străin care intră pe teritoriul țării dintr-un stat terț în sensul articolului 16a alineatul 2 prima teză din Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (Legea fundamentală a Republicii Federale Germania), (stat terț sigur), nu poate invoca articolul 16a alineatul 1 din Legea fundamentală a Republicii Federale Germania. [...]

(2) State terțe sigure sunt – în afară de statele membre ale Uniunii Europene – statele menționate în anexa I. [...]

- 14 Articolul 29 din AsylG, intitulat „Cereri inadmisibile”, are următorul cuprins:

„(1) O cerere de azil este inadmisibilă atunci când:

[...]

5. În cazul unei cereri ulterioare în sensul articolului 71 sau al unei a doua cereri în sensul articolului 71a, nu este necesară o nouă procedură de azil. [...]

- 15 Articolul 71a din AsylG, intitulat „A doua cerere”, prevede:

„(1) În cazul în care un străin, după respingerea unei cereri de azil într-o țară terță sigură (articolul 26a), căreia i se aplică legislația [Uniunii] Europene cu privire la responsabilitatea pentru examinarea cererilor de azil sau care a încheiat cu Republica Federală Germania un tratat internațional în această privință, depune pe teritoriul german o cerere de azil (a doua cerere), o nouă procedură de azil este necesară numai în cazul în care Republica Federală Germania este responsabilă de examinarea cererii de azil, iar condițiile prevăzute la articolul 51 alineatele 1-3 din Verwaltungsverfahrensgesetz [VwVfG (Codul de procedură administrativă)] sunt îndeplinite; examinarea acesteia revine în sarcina [Oficiului]. [...]

- 16 Anexa I la articolul 26a din AsylG cuprinde următoarele mențiuni:

„Norvegia

Elveția”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 17 La 22 decembrie 2014, L. R., resortisant iranian, a depus la Oficiu o cerere de azil.
- 18 Examinarea acestei cereri a arătat că L. R. depusese deja o cerere de azil în Norvegia.
- 19 Sesizat cu o cerere de preluare a lui L. R., Regatul Norvegiei a indicat Oficiului, prin scrisoarea din 26 februarie 2015, că, la 1 octombrie 2008, persoana în cauză prezentase o cerere de azil autorităților norvegiene, care fusese respinsă la 15 iunie 2009, și că, la 19 iunie 2013, acesta fusese predat autorităților iraniene. Regatul Norvegiei a refuzat să îl preia pe L. R., pentru motivul că responsabilitatea sa încetase, în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul Dublin III.

- 20 Prin urmare, Oficiul a examinat cererea de azil formulată de L. R. și, prin decizia din 13 martie 2017, a respins-o ca inadmisibilă, în temeiul articolului 29 alineatul (1) punctul 5 din AsylG. Oficiul a apreciat că era vorba despre o „a doua cerere”, în sensul articolului 71a din AsylG, și că nu erau îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 51 alineatul (1) din Codul de procedură administrativă pentru a justifica deschiderea unei noi proceduri de azil, situația de fapt prezentată de L. R. în susținerea cererii sale nefiind, în ansamblu, credibilă.
- 21 L. R. a sesizat instanța de trimitere cu o acțiune împotriva acestei decizii a Oficiului având ca obiect acordarea, cu titlu principal, a statutului de refugiat, cu titlu subsidiar, a „protecției subsidiare” și, cu titlu încă mai subsidiar, constatarea unei interdicții de expulzare în temeiul dreptului german. Prin ordonanța din 19 iunie 2017, instanța de trimitere, admitând cererea de măsuri provizorii formulată de L. R., a recunoscut efectul suspensiv al acestei acțiuni.
- 22 Instanța de trimitere arată că, pentru a se pronunța cu privire la litigiul pendinte în fața sa, necesită clarificări cu privire la aspectul dacă o cerere de protecție internațională poate fi calificată drept „cerere ulterioară”, în sensul articolului 2 litera (q) din Directiva 2013/32, atunci când prima procedură care a condus la respingerea unei astfel de cereri nu a avut loc într-un alt stat membru al Uniunii, ci într-un stat terț, și anume în Norvegia.
- 23 În această privință, instanța de trimitere precizează că, deși răspunsul la această întrebare a fost lăsat deschis într-o hotărâre a Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală, Germania) din 14 decembrie 2016, apreciază că poate fi vorba despre o „cerere ulterioară”, în sensul articolului 2 litera (q) din Directiva 2013/32, atunci când prima procedură care a condus la respingerea primei cereri de protecție internațională a persoanei în cauză a avut loc într-un alt stat membru.
- 24 Instanța de trimitere recunoaște că, atât din modul de redactare a articolului 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 2 literele (b), (e) și (q) din aceasta, cât și din economia generală a acestei directive, reiese că o cerere de protecție internațională nu poate fi calificată drept „cerere ulterioară” decât dacă „decizia finală” prin care s-a respins o „cerere anterioară” a aceluiași solicitant a fost adoptată de un stat membru. Astfel, din articolul 2 literele (b) și (e) din Directiva 2013/32 ar reieși că o asemenea „cerere anterioară”, precum și decizia finală adoptată în privința sa trebuie să privească protecția conferită de Directiva 2011/95, directivă care se adresează numai statelor membre.
- 25 Cu toate acestea, instanța de trimitere tinde să considere că Directiva 2013/32 trebuie interpretată într-un sens mai larg în contextul asocierii Regatului Norvegiei la sistemul european comun de azil, astfel cum ar rezulta aceasta din Acordul dintre Uniune, Islanda și Norvegia. Desigur, Regatul Norvegiei nu ar fi ținut de Directivele 2013/32 și 2011/95, dar sistemul norvegian de azil ar fi, atât din punct de vedere substanțial, cât și din punct de vedere procedural, echivalent cu cel prevăzut în dreptul Uniunii. Prin urmare, a obliga statele membre să desfășoare o primă procedură de azil completă într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal ar fi contrar obiectivului și finalității sistemului european comun de azil, precum și asocierii Regatului Norvegiei la acesta.
- 26 În aceste condiții, Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ din Schleswig-Holstein, Germania) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Este compatibilă cu articolul 33 alineatul (2) litera (d) și cu articolul 2 litera (q) din Directiva [2013/32] o reglementare națională potrivit căreia o cerere de protecție internațională poate fi respinsă ca cerere ulterioară inadmisibilă în cazul în care prima procedură de azil, încheiată cu respingerea cererii, nu a fost efectuată într-un stat membru al Uniunii, ci în Norvegia?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 27 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 2 litera (q) din aceasta trebuie interpretat în sensul că se opune reglementării unui stat membru care prevede posibilitatea de a respinge ca inadmisibilă o cerere de protecție internațională, în sensul articolului 2 litera (b) din această directivă, prezentată statului membru respectiv de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid a cărui cerere anterioară de acordare a statutului de refugiat, prezentată unui stat terț care pune în aplicare Regulamentul Dublin III în conformitate cu Acordul dintre Uniune, Islanda și Norvegia, a fost respinsă de acest stat terț.
- 28 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, în cererea de decizie preliminară, instanța de trimitere a pornit de la premisa potrivit căreia articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 2 litera (q) din aceasta se aplică unei noi cereri de protecție internațională prezentate unui stat membru după respingerea, într-o „decizie finală”, în sensul articolului 2 litera (e) din această directivă, a unei cereri anterioare, prezentată de același solicitant unui alt stat membru. În observațiile prezentate Curții, guvernul german împărtășește o astfel de abordare.
- 29 În schimb, în observațiile prezentate Curții, Comisia Europeană susține că noua cerere de protecție internațională nu poate fi calificată drept „cerere ulterioară”, în sensul articolului 2 litera (q) și al articolului 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32, decât dacă este prezentată statului membru ale cărui instanțe competente au respins, printr-o decizie finală, o cerere anterioară prezentată de același solicitant.
- 30 Cu toate acestea, întrucât întrebarea adresată privește o cerere de protecție internațională prezentată unui stat membru după respingerea unei cereri anterioare prezentate de același solicitant unui stat terț parte la Acordul dintre Uniune, Islanda și Norvegia, este necesar, pentru a oferi un răspuns util instanței de trimitere, să se stabilească dacă o astfel de cerere constituie o „cerere ulterioară” în sensul articolului 2 litera (q) și al articolului 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32.
- 31 Sub această rezervă, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței Curții, articolul 33 alineatul (2) din Directiva 2013/32 enumeră în mod exhaustiv situațiile în care statele membre pot considera o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă [Hotărârea din 19 martie 2020, *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tomba)*, C-564/18, EU:C:2020:218, punctul 29, precum și jurisprudența citată].
- 32 Potrivit instanței de trimitere, numai articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32 ar putea justifica respingerea ca inadmisibilă a unei cereri precum cea în discuție în litigiul principal.
- 33 Această dispoziție prevede că statele membre pot respinge o cerere de protecție internațională ca inadmisibilă atunci când aceasta constituie o cerere ulterioară în cazul în care nu au apărut sau nu au fost prezentate de către solicitant elemente sau date noi referitoare la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul Directivei 2011/95.
- 34 Noțiunea de „cerere ulterioară” este definită la articolul 2 litera (q) din Directiva 2013/32 ca însemnând o cerere suplimentară de protecție internațională depusă după adoptarea unei decizii finale privind cererea anterioară.
- 35 Această definiție reia astfel noțiunile de „cerere de protecție internațională” și „decizie finală”, definite de asemenea la articolul 2 din directiva menționată, la litera (b) și, respectiv, la litera (e) din aceasta.

- 36 În ceea ce privește, în primul rând, noțiunea de „cerere de protecție internațională” sau de „cerere”, ea este definită la articolul 2 litera (b) din Directiva 2013/32 ca însemnând o cerere depusă de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid în scopul obținerii protecției „din partea unui stat membru”, care poate fi înțeleasă ca solicitarea statutului de refugiat sau de protecție subsidiară, în sensul Directivei 2011/95.
- 37 Rezultă astfel din formularea clară a acestei dispoziții că o cerere adresată unui stat terț nu poate fi înțeleasă ca o „cerere de protecție internațională” sau ca o „cerere” în sensul dispoziției menționate.
- 38 În ceea ce privește, în al doilea rând, noțiunea de „decizie finală”, aceasta este definită la articolul 2 litera (e) din Directiva 2013/32 ca însemnând o decizie de acordare sau nu a statutului de refugiat sau de protecție subsidiară resortisantului unei țări terțe sau apatridului în temeiul Directivei 2011/95 și care nu mai este susceptibilă de a fi supusă niciunei căi de atac în cadrul capitolului V din Directiva 2013/32.
- 39 Or, o decizie adoptată de un stat terț nu poate intra sub incidența acestei definiții. Astfel, Directiva 2011/95, care se adresează statelor membre și nu privește statele terțe, nu se limitează să prevadă statutul de refugiat, astfel cum este stabilit în dreptul internațional, și anume în Convenția de la Geneva, ci consacră și statutul conferit prin protecție subsidiară, care, după cum reiese din considerentul (6) al acestei directive, completează normele privind statutul de refugiat.
- 40 Având în vedere aceste elemente și fără a aduce atingere aspectului distinct dacă noțiunea de „cerere ulterioară” se aplică unei noi cereri de protecție internațională prezentate unui stat membru după respingerea, printr-o decizie finală, a unei cereri anterioare de către un alt stat membru, reiese din coroborarea literelor (b), (e) și (q) ale articolului 2 din Directiva 2013/32 că o cerere de protecție internațională prezentată unui stat membru nu poate fi calificată drept „cerere ulterioară” dacă este prezentată după ce solicitantului i s-a refuzat acordarea statutului de refugiat de către un stat terț.
- 41 Prin urmare, existența unei decizii anterioare a unui stat terț, prin care s-a respins o cerere de acordare a statutului de refugiat, astfel cum acesta din urmă este prevăzut de Convenția de la Geneva, nu permite calificarea drept „cerere ulterioară”, în sensul articolului 2 litera (q) și al articolului 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32, a unei cereri de protecție internațională, în sensul Directivei 2011/95, prezentată de persoana în cauză unui stat membru după adoptarea acestei decizii anterioare.
- 42 Nicio altă concluzie nu poate fi dedusă din Acordul dintre Uniune, Islanda și Norvegia.
- 43 Desigur, în temeiul articolului 1 din acest acord, Regulamentul Dublin III este pus în aplicare nu numai de statele membre, ci și de Republica Islanda și de Regatul Norvegiei. Astfel, într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care persoana în cauză a prezentat unuia dintre aceste două state terțe o cerere de acordare a statutului de refugiat, un stat membru căruia persoana în cauză i-a prezentat o nouă cerere de protecție internațională poate să solicite Republicii Islanda sau Regatului Norvegiei să reprimească persoana în cauză, dacă sunt îndeplinite condițiile menționate la litera (c) sau la litera (d) a articolului 18 alineatul (1) din acest regulament.
- 44 Cu toate acestea, nu se poate deduce de aici că, în cazul în care o astfel de reprimire nu este posibilă sau nu are loc, statul membru în cauză are dreptul să considere că noua cerere de protecție internațională prezentată de aceeași persoană în fața propriilor organisme constituie o „cerere ulterioară” în sensul articolului 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32.
- 45 Astfel, deși Acordul dintre Uniune, Islanda și Norvegia prevede în esență punerea în aplicare de către Republica Islanda și Regatul Norvegiei a anumitor dispoziții ale Regulamentului Dublin III și prevede la articolul 1 alineatul (4) că, în acest scop, se consideră că trimiterea la „statele membre” care figurează

în dispozițiile reluate în anexa la acest acord includ și aceste două state terțe, nu este mai puțin adevărat că nicio dispoziție a Directivei 2011/95 sau a Directivei 2013/32 nu este reluată în această anexă.

- 46 Presupunând că, astfel cum arată instanța de trimitere, sistemul de azil norvegian prevede un nivel de protecție a solicitanților de azil echivalent celui prevăzut de Directiva 2011/95, această împrejurare nu poate conduce la o concluzie diferită.
- 47 Pe lângă faptul că din modul univoc de redactare a dispozițiilor relevante ale Directivei 2013/32 reiese că, în stadiul actual al dreptului Uniunii, un stat terț nu poate fi asimilat unui stat membru în vederea aplicării articolului 33 alineatul (2) litera (d) din aceasta, o astfel de asimilare nu poate depinde, cu riscul de a afecta securitatea juridică, de o evaluare a nivelului concret al protecției solicitanților de azil în statul terț în cauză.
- 48 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32 coroborat cu articolul 2 litera (q) din aceasta trebuie interpretat în sensul că se opune reglementării unui stat membru care prevede posibilitatea de a respinge ca inadmisibilă o cerere de protecție internațională, în sensul articolului 2 litera (b) din această directivă, prezentată statului membru respectiv de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid a cărui cerere anterioară de acordare a statutului de refugiat, prezentată unui stat terț care pune în aplicare Regulamentul Dublin III în conformitate cu Acordul dintre Uniune, Islanda și Norvegia, a fost respinsă de acest stat terț.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 49 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale coroborat cu articolul 2 litera (q) din aceasta trebuie interpretat în sensul că se opune reglementării unui stat membru care prevede posibilitatea de a respinge ca inadmisibilă o cerere de protecție internațională, în sensul articolului 2 litera (b) din această directivă, prezentată statului membru respectiv de un resortisant al unei țări terțe sau de un apatrid a cărui cerere anterioară de acordare a statutului de refugiat, prezentată unui stat terț care pune în aplicare Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid în conformitate cu Acordul dintre Comunitatea Europeană, Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind criteriile și mecanismele de determinare a statului responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-un stat membru, în Islanda sau în Norvegia – Declarații, a fost respinsă de acest stat terț.

Semnături